

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Έκδίδεται κατά Σάββατον

<p>ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ Δεχόμενη από 1ης Ιανουαρίου ή Ιουλίου Εξωστρωτικό δρ. 6 — Πξωστρωτικό δρ. χρ. 10</p>	<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ</p>	<p>ΓΡΑΦΕΙΑ «ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ» ΟΔΟΣ ΚΥΔΑΡΕΩΝ ΑΡΙΘ. 18 (Παρακείμενος δασυν. τμήματος Πλάκας)</p>
---	--	---

ΚΑΘΩΣ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, ο οποίος μᾶς ἐδίδαξε λαμβάνων ἀφορμὴν καὶ ἀπὸ τὰ ἀνθη τοῦ ἀγροῦ, ἐχρησιμοποίησε πρὸς διδασκαλίαν μας καὶ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Ἐπεὶ δηλαδὴ· «Ἐὰν μὴ στραφῆτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσελθῆτε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.» Τοῦτο δὲν μᾶς εἶπε βέβαια, διὰ νὰ γυρίσου ὁπίσω τὰ ἔτη μας καὶ ἀνακτήσωμεν οἱ ἄνδρες καὶ οἱ γέροντες τὴν σωματικὴν ἀπαλότητα τῶν παιδιῶν. Ἡ ἔννοια εἶνε ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ. Προέβημεν εἰς τὴν ζωὴν ἀθροίζοντες ἀμαρτίας, ἐπισωρεύοντες κακίας, συνάζοντες δυσθυμίας, φλογίζοντες πάθη, σκληρύνοντες καὶ διαστρέφοντες τὴν ψυχὴν μας; τί ὀφείλομεν νὰ κάμωμεν; νὰ γυρίσωμεν ὁπίσω. Ποῦ; εἰς τὰ παιδικὰ μας ἔτη. Χρῆστοῦμεν δηλαδὴ ν' ἀποβάλωμεν ἕ τι κακὸν ἢ κατὰχρησι τοῦ χρόνου μᾶς προσέδωκε, καὶ νὰ δώσωμεν εἰς τὴν καρδίαν μας τὰ ἐξαιρέτα ἰδιώματα, τὰ ὅποια ἓν παιδίον κατέχει φυσικὰ.

Τί εἶνε ἓν παιδίον; κατὰ πρῶτον λόγον εἶνε ταπεινόν. Ἀνήκει εἰς ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν; εἶνε πρωτοπυργός, ἐκατομμυριούχος, βασιλεὺς ἀκόμη ἢ πατὴρ του; Ἐὰν τὸ μικρὸν τέκνον ἀφεθῆ ἑλεύθερον, θὰ ὑπάγῃ νὰ παίξῃ μὲ τὰ μικρὰ παιδιά τοῦ χωρίου, θὰ συμφορῆ καζί των, θὰ γίνῃ καθὼς ἓν ἀπὸ αὐτά. Θὰ συμβῆ μάλιστα ὥστε κανὲν ἐκ τῶν παιδιῶν τούτων νὰ εἶνε πλέον ἰσχυρόν καὶ ἐπιτήδειον, κατὰλληλον νὰ κάμῃ τὸν ἀρχηγόν εἰς τὰ ἄλλα; Καὶ ὁ μικρὸς τοῦ τρανοῦ καὶ τοῦ μεγάλου γονέως θὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ ἄνευ δυσκολίας. Διὰ τί; διότι ἓν παιδίον δὲν δουλεύει εἰς τὴν οἴησιν καὶ τὴν ὑπερηφάνειαν, ἀλλὰ φέρει ἐντός του τὸν ἄγγελον τῆς ταπεινώσεως.

Θελεῖς λοιπὸν καὶ σύ, ἀναγνώστα, ν' ἀκολουθήσῃς τὴν παρακίνησιν τοῦ Χριστοῦ συμβουλευόντος νὰ γίνωμεν ὅπως τὰ παιδιά; Ἀποδίωξε τοὺς καπνοὺς τῆς οἴησεως, ἄφησε τὰς ἀλαζονίας, παῦσε νὰ ζητῆς παντοῦ τὴν ὑπεροχὴν, νὰ ὑψώνῃς τὸ ἀνάστημά σου, νὰ τεντώνῃς τὸν λαιμόν σου, καὶ νὰ ἐννοῆς τὸν ἑαυτὸν σου ὠρισμένον νὰ πατῆ ἐπάνω εἰς τοὺς ἄλλους. Ταπεινώσου. Καὶ τότε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ θὰ εἶσαι εἰς τὸ ὕψος σου. Διότι ποῖος εἶνε ὁ πράγματι

μέγας; Ὁ ταπεινός. Αὐτὸς ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐδείξε τὰ παιδιά, διὰ νὰ γίνωμεν ταπεινοὶ καθὼς αὐτά, μᾶς ἐδείξεν ἐπ' ἑσῆς πρὸς τὸν ἴδιον σκοπὸν καὶ τὸν ἑαυτὸν του. Τί εἶπών; «Μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρῶτός εἰμι καὶ ταπεινός; τῆ καρδίᾳ.» Τὸ νὰ γίνωμεν λοιπὸν καθὼς τὰ παιδιά εἶνε τὸ αὐτὸ μὲ τὸ νὰ γίνωμεν ὅπως ὁ Χριστός. Ποῖος, ἐὰν ἔχη νοῦν, ἤθελε τὸ ἀρνηθῆ;

Ἐπειτα, ἓν καλὸν δὲν ἔρχεται μόνον. Καὶ ἡ παιδικὴ ψυχὴ εἶνε δλόκληρον ἠθικὸν μεταλλεῖον. Εὐτυχία λοιπὸν εἶνε ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τὸ διοχετεύσει εἰς τὴν ἰδικὴν του. Τί μᾶς μασιτίζει καὶ μᾶς τυραννεῖ τόσο σκληρῶς εἰς τὸν βίον μας; Ἡ ἐπιτήδεισις τῆς ζωῆς, ὁ πλεονασμός τῶν ἀναγκῶν, ἡ δουλεία εἰς τὴν ὕλικὴν μέριμναν, τὴν καίουσαν καὶ κατατρώγουσαν, ἡ ἐμπάθεια καὶ ἡ μνησικακία. Παρατηρήσατε ὅμως τὰ παιδιά;

Αὐτὰ εἶνε ἐκ φύσεως ἀπλᾶ καὶ ἀπείριττα. Ἐκ καταγωγῆς καὶ οἰκογενεῖας δύνανται νὰ ἔχουν πᾶσαν πολυτέλειαν εἰς τὴν οἰκίαν των. Καὶ ὅμως φερνοταί πρὸς τὴν ἀπλότητα. Ἐμβάλνουν μὲ εὐχαρίστησιν εἰς μίαν καλύβην, εὐχαρίστως κἀθῆνται καὶ κατὰ γῆς, σιτητοῦν προθυμότερον ἐὰν τοῖς ἐπιτραπῆ νὰ τρέξουν μὲ ἀπλᾶ εὐρύχωρα φορέματα παρὰ ἐὰν εἶνε συνεσφιγμένα εἰς πολυτελεῖ ἔνδυμασίαν, καὶ καζί μὲ τοὺς συντρόφους των δύνανται νὰ φάγουν εἰς τὰ χόρτα τοῦ κήπου πρόχειρον λιτὴν τροφήν μὲ περισσοτέραν ἡδονὴν παρὰ ἐὰν παρεκάλθητο εἰς πλουσίαν τράπεζαν ἐπιδεικτικῶς διεσκευασμένην.

Ἐκτός τούτου ἓν παιδίον εἶνε ἀμνησικακὸν ἢ τοῦλάχιστον λησμονεῖ πολὺ εὐκολὰ τὰ πείσματά του. Τὸ δέρει, καὶ πολὺ, ἢ μῆτηρ του; τί αὐτὸ κάμνει; τὴν ἐναγκαλιζέται καὶ τὴν ἐπικαλεῖται: ὄχι ἀπὸ τὴν ἀνάγκην, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Καὶ ὁ πατὴρ του τὸ ἐτιμώρησεν; Ἰστέρον ἀπὸ μίαν στιγμὴν τὸν προσβλέπει μὲ γλυκὴ καὶ ἄροβον βλέμμα καὶ φιλεῖ ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα, ἢ ὅποια τὸ ἐκτόπησε.

Πόσον ὠραῖον θὰ ἦτο ἐὰν αἱ φυσικαὶ αὐταὶ ἀρεταὶ τῶν παιδιῶν διοχετεύοντο εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν τῶν μεγάλων, ὥστε νὰ ἔχωμεν ἐκ μορφώσεως ἕτι στολλίξει ἐκὲ ἐκ φύσεως! Τί κερδίζομεν μὲ τὰς πολλὰς τεχνητὰς ἀνα

και της ζωής, με την μορφή των επιδείξεων, με την μακίαν των επιτηδεύσεων, με τους όφεις της μνησικακίας, με την φλόγα της εκδικήσεως; Και τί μας ώφελεί ή διάδικος εκείνη βιοτική μέριμνα, ή οποία μās βρασιάνει με τό πώς θα έχωσιν αί υποθέσεις μας ύστερον από 30 έτη, με τό πώς θα άποκαταστήσωμεν ύστερον από είκοσαετία τό βρέφος μας της σήμερον; Έν παιδίον είνε άμείριμον. Μήπως και ήμεις δέν δυνάμεθα νά είμεθα μόνον προνοητικοί, χωρίς νά κατατρογώμεθα από τόν πόθον τόν περιπτών, από τόν άσρακα της πλεονεξίας, από την σκέψιν του νά κάμωμεν άσφαλή την έπίγειον εύτυχίαν μας, πράγμα άδύνατον μέσα εις τά κύματα και τās θεέλλας του κόσμου τούτου;

Όλη ή σοφία έδω κείται εις τό νά γίνωμεν όπως τά παιδιά· ταπεινοί καθώς αυτά, άπλοί και άπέριττοι, καλοί και άμνηστικοί, έχοντες προς τόν ούράνιον πατέρα μας την έμπιστοσύνην εκείνην, την όποιαν έχουν τά τέκνα, δλόψυχον και άδίστακτον, προς τούς γονείς αυτών.

Άλλ' είνε δυνατόν; και πώς όχι; ή Χριστός, ή όποιος μās παρακινεί νά γίνωμεν όπως τά παιδιά, αυτός είνε ίκανός και νά μās δώση την προς τούτο δύναμιν. Και την δίδει εις όσους δίχονται ήγκαρδίως την πίστιν του και επικαλούνται με θερμήν καρδίαν την χάριν και την άγάπην του.

ΜΙΧΑΗΛ Γ. ΓΑΛΑΝΟΣ

Ο ΟΡΚΟΣ
ΥΠΟ ΕΠΟΨΙΝ
ΝΟΜΙΚΗΝ, ΗΘΙΚΟΘΗΣΚΕΥΤΙΚΗΝ
ΚΑΙ ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΗΝ

Ό όρκος είνε είδος συμβιβασμού και παραπομπής διαφορής τινος ένώπιον της Θείας Δίκης.

Έν περιπτώσει άρνήσεως του έναγομένου και έλλείψεως μαρτύρων και λοιπών άποδεικτικών μέσων, τά δικαστήρια παραπέμπουσι την διεξαγωγήν πλείστων ήσων πολιτικών διαφορών ένώπιον του παντεπόπτου Δικαιοκρίτου διά του όρκου, έπαγομένου παρά τινος τών διαδίκων και έπιβαλλομένου παρά του δικαστηρίου.

Είς δε τούς μάρτυρας τών δημοσίων και ποινικών άγωγών έπιβάλλεται ή όρκος άυτεπαγγέλτως παρά του δικαστηρίου, διά νά εξασφαλισθή ή αλήθεια της μαρτυρίας πρό της καταθέσεως. Έπίσης και εις τούς έρμηνείς έπιβάλλεται ή όρκος άυτεπαγγέλτως παρά του δικαστηρίου.

Ορίζονται δε οι μάρτυρες ή διερμηνείς είτε διάδικοι έπί μόν των έκτός του άκροατηρίου γινομένων εξετάσεων παρά του εισηγητού, έπί δε τών έν τω άκροατηρίω παρά του Προέδρου του δικαστηρίου.

Ότι δε ή όρκος είνε είδος παραπομπής της δίκης ένώπιον του Θεού έν έλλείψει μαρτύρων και λοιπών άποδεικτικών μέσων, εξάγεται εκ της έννοιας του εξής χωρίου της Έξόδου:

«Έάν τις δψ τψ πλησίον άργύριον ή σκεύη φυλάξει, και κλαπή έν της οικίας του άνθρώπου, εάν εύρεθψ ή κλέψας, άποτίσει τό διπλούν. Έάν δε μή εύρεθψ ή κλέψας, προσελύσεται ή κύριος της οικίας ένώπιον του Θεού, και άμείται, ή μήν μή αυτόν πεπονηρεύσθαι έψ όλος της παρακαταθήκης του πλησίον κατά πών βητόν άδίκημα περί νε μόσχου και υποζυγίου και προβάτου και πάσης άπωλείας της έγκαλυμένης, ή τι ούν άν ή, ένώπιον του Θεού έλευσεται ή κρίσις άμφοτέρων, και ή άλλους διά του Θεού άποτίσει διπλούν τψ πλησίον. Έάν δε τις δψ τψ πλησίον υποζύγιον ή μόσχον ή πρόβατον ή πών κτήνος φυλάξει, και συντριβή ή τελευτήση ή αίχμαλιωτον γένηται, και μηδεις γνήψ, όρκος έσται του Θεού άνάμεσον άμφοτέρων, ή μήν μή αυτόν πεπονηρεύσθαι καθόλου της παρακαταθήκης του πλησίον, και ούτω προσδέζεται ή κύριος αυτού, και ούκ άποτίσει». (Έξοδ. κβ'. 7-12)

Διά τούτο έως πρό όλίγων ετών τά πολιτικά δικαστήρια έν Τουρκία παρέπεμπον τούς όρθόδοξους διάδικους εις τό Οικουμενικόν Πατριαρχείον μόν έν Κων)πόλει, εις τās ιεράς δε Μητροπόλεις έν ταις επαρχιαίς προς έπαγωγήν ή άντεπαγωγήν του όρκου έν ταις ιεραίς Έκκλησίαις και έπί του ιερού Ευαγγελίου. Και μέχρι της σήμερον άκόμη οι έν τούτοις ιεροίς δικαστηρίοις του Οικουμενικού κλίματος έπιβαλλόμενοι όρκοι τελούνται έν Ιεραίς Έκκλησίαις και έπί του ιερού Ευαγγελίου.

Η καθιέρωσις του όρκου, ως μέσου άποδεικτικού έν τούτοις δικαστηρίοις, είνε παναρχαία και παγκόσμιος, κατά την μαρτυρίαν του Πλουτάρχου· «Ψύροις δ' άν έπιών και πόλει άπειχιστους, άγραμμάτους, άβασιλευτους, άχρημάτους, νομίματας μή δεομένους, άπειρους θεάτρων και γυμνασίων άνιέρου δε πόλεως και αέλου, μή χρωμένους εύχαίς μηδ. όρκους...ούδεις έστιν ούδ' έσται γεγονός; θεατής». (Πρός Κολώτην). Ου μόνον δε πρό Χριστού αλλά και μετ' αυτόν πανταχού και πάντοτε ή καθιέρωσις αυτη του όρκου εξηκολούθησε και εξακολουθεί ισχύουσα έν τούτοις δικαστηρίοις όλων τών πεπολιτισμένων κρατών.

Τοιαύτη δε ή άποδεικτική δύναμις του έν τούτοις δικαστηρίοις έπαγομένου όρκου, ώστε ή όρκος ούτος, έπιβαλλόμενος, άποτελεί μεταξύ τών διαδίκων, τών κληρονόμων και άλλων αντιπροσώπων αυτών, έντελή άπόδειξιν. Πάσα άνταπόδειξις και αυτη προσέτι ή περί ψευδορκίας άπόδειξις είνε άπαραδέκτος, έπιφυλαττομένης της ποινικής καταδίωξεως.

Έπίσης και όλοι οι δημόσιοι λειτουργοί του κράτους, ύπουργοί, νομάρχαι, διοικηταί, ύποδιοικηταί, διερμηνείς, στρατηγοί, αξιωματικοί, δικασταί και εισαγγελείς, διορίζόμενοι καθυποβάλλονται εις όρκοδοσίαν ότι θέλουσιν ύπερητήσθαι πιστός εις τό κράτος και νομίμως κατά την ύπαγόρευσιν της έαυτών συνειδήσεως.

Πόθεν εινιήθησαν οι νομοθέται, βασιλείς τε και δικασταί τών εθνών και λαών, να καθιερώσωσι τόν όρκον ως πέρασ πάσης άντιλογίας προς βεβαίωσιν;

Έβινήθησαν άψ' ένός μόν εκ της παγκοσμίου πίστεως εις την ύπαρξιν του Θεού και της δικαίας Αυτού προ-

νοίας και έποπτείας: επί τών άνθρωπίνων πραγμάτων, άψ' έτέρου δε εκ της παραδειγματικής τιμωρίας τών έπιπορούκων ή ψευδορούκων, συνιδά τή μαρτυρία της Άγίας Γραφής και της καθημερινής πείρας.

«Ου λήψη τό όνομα Κυρίου του Θεού σου έπί ματαίω» ου γάρ μή καθάρτη Κύριος ή Θεός σου τόν λαμβάνοντα τό όνομα αυτού έπί ματαίω» (Γ'. έντολή του Δεκαλόγου).

«Και ειπον εγώ· ήρώ δρέπανον πετόμενον μήκουσ· πήχεων είκοσι και πλάτους πήχεων δέκα· και ειπε προς με (ή Άγγελος), αυτη ή άρά ή εκπορευόμενη έπί πρόσωπον πάσης της γής, διότι πās ή κλέπτη; έν τούτου έως θανάτου εκδικηθήσεται, και πās ή έπιπορκος εκ τούτου εκδικηθήσεται· και εξίσω αυτό λέγει Κύριος παντοκράτωρ, και εισελύσεται εις τόν οίκον του κλέπτου και εις τόν οίκον του όμνούντος τψ όνόματι μου έπί ψεύδει, και κατάλυσει έν μέψ του οίκου αυτού και συντελέσει αυτόν και τά ξύλα αυτού και τούς λίθους αυτού». (Ζαχαρ. ε'. 2-5)

«Προσάξω προς ύμās έν κρίσει και έσομαι μέγας ταχύς έπί τās φαρμακούς και έπί τās μαιχαλίδας και έπί τούς όμνούντας τψ όνόματι μου έπί ψεύδει και έπί τούς άποστερούντας μισθόν μισθωτού και τού; καταδυναστεύοντας χήραν και τούς κοινυλίζοντας όρφανούς; και τούς εκκλινοντας κρίσιν προσηλύτου και τούς μή φοβούμενους με, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ». (Μαλαχ. γ'. 5)

«Όρκω μή έθισης τό στόμα σου και όνομασία του Άγίου μη συνεθισής· ώσπερ γάρ οίκέτης εξεταζόμενος ένδεδεγώς από μώλωπος ούκ έλαττωθήσεται, ούτω και ή όμνύων και όνομάζων διά παντός από άμαρτίας ού μή καθαρσθή· άνήρ πολύορκος πληθήσεται άνομίας, και ούκ άποστήσεται από του οίκου αυτού μάλιστα». (Σειράχ κγ'. 9-12)

«Αλλά πολύορκος όρθώσει τρίχας, και ή μάχη αυτών έπιφραγμός ώτίων». (Αΐθθι κζ'. 14)

Άναπληρών δε τόν νόμον ή Κύριος ήμών έν τψ ιερω Ευαγγελίω, λέγει· «Πάλιν ήκούσατε ότι έρρήθη τού αρχαίοις, ούκ έπιπορκήσεις, άποδώσεις δε τψ Κυρίω τούς όρκους σου. Έγώ δε λέγω ύμίν μή όμνους όλους μήτε έν τψ ούρανψ, ότι όρνος έστί του Θεού· μήτε έν τψ γή, ότι ύποπόδιόν έστί τών ποδών αυτού· μήτε εις Ιεροσόλυμα, ότι πόλις έστί του μεγάλου Βασιλέως· μήτε έν τψ κεφαλή σου όμώσης, ότι ού δύνασαι μιαν τρίχα λευκήν ποιήσαι ή μέλαιναν. Έστω δε ή λόγος ύμών ναί και, ού ού· τό δε περισσόν τούτων εκ του πονηρού έστιν». (Ματθ. ε'. 33-38)

Ό δε Χρυσορρήμιον παριστά την έπιπορκίαν ως άμαρτημα θανάσιμον, βαρύτερον δε του φόνου, λέγων· «Ουχ ούτω κεντά ξίφος ως όρκου φύσις, ούχ ούτως άναίρει μάχαιρα ως όρκου πληγή. Ό όμώσας, κεν δόξη ζήν, ήδη τετελεύτηκε, και την πληγήν έδέξατο, και καθάπερ ή τό σπαρτίον λαβών και πριν την πόλιν εξέλθειν και δήμιον ιδείν έπιστάμενον τέθνηκεν άμα τψ τās θύρας εξέλθειν του δικαστηρίου, ούτω και ή όμώσας έπί ψεύδει, κεν ζή, τέθνηκεν». (Χρυσοστόμ. Όμιλία ιε'.)

Και πάλιν· «Εί μόν πιστεύεις ότι αληθής έστιν ή άνήρ, μη έπαγάγης του όρκου την άνάγκην· ει δε οίδας ότι ψεύδεται, μη άναγκάσης αυτόν έπιπορκείν». (Όμιλία εις Άδριάντ.)

Και πάλιν· «Ταύτα ούν ειδότες, φεύγωμεν τούς όρκους, και μελετάτω τό στόμα λέγειν συνεχώς, πιστεύουσ· και έστω τούτο πάσης εύλαθείας ύπόθεσις ήμίν· γλώττα γάρ παιδευθείσα τούτο λέγειν τό έν ρήμα, αίσχύνεται και έρυθρίψ ρήματα εξενεγκείν αίσχρά και άποπα». Και πάλιν· «Ότι του φονεύειν τό ήρκίζειν χείρην».

Άπαγορεύεται ή άγία κοινωνία εις τούς έπίπορκους, ίσως δε και εις τούς άναγκάζοντας τούς άντιδίκους (αυτών εις έπιπορκίαν).

Άναγκάζουσι δε εις την έπιπορκίαν ού μόνον οι ένάγοντες τούς έναγομένους ή τάνάκαλιν, αλλά και οι δικηγόροι, ότινες παρακινούσι τούς πελάτας αυτών εις την έπαγωγήν του όρκου, άντι νά παραστήσωσιν αυτοίς τούνακτίον την σοβαρότητα και τό επικίνδυνον αυτευ, και ζητήσωσιν άλλα άποδεικτικά μέσα είτε τρήπους συμβιβασμού.

Έπειδή δε έν πάση στάσει τών πολιτικών διαφορών άναπόφευκτος σχεδόν ή έπαγωγή ή άντεπαγωγή του όρκου, διά τούτο

«Μακάριοι μόν οι ειρηνοποιοί, ότι αυτοί υιοί Θεού κληθήσονται». (Ματθ. ε'. 9)

«Ουαί δε τψ άνθρώπω, δι' ου τό σκάνδαλον έρχεται». (Ματθ. ιη'. 7)

Ό δε θεολόγος Γρηγόριος έν τούτοις διατίχοις λέγει· «Όρκους κάκιστον δίδόναι και λαμβάνειν· Ίσως γάρ άμψω προσέκρικας τή δίκη».

Και πάλιν· «Όρκον δε φεύγε πάντα· πώς ούν πείσωμεν; λόγψ, τρώψ τε τόν λόγον πιστουμένην. Τί δει Θεού σοι; τόν τρόπον μέσον τίθει».

Και πάλιν· «Τά όντα φάσκειν ως έχει άψευδία· ως δε ούκ έχει, ψεύδος και λόγου μάχη».

Ό δε Άλεξανδρείας Κύριλλος έν Βιβλ. θ'. λέγει· «Άξιον μόν γάρ και αξιοζήλωτον έρεί τις, τό γλώτταν έχειν έπιστήμονα, και εις ή μή προσήκειν όλιγάκις διολισθίνουσαν. Έπειδή δε τό πραγμα δυσκαταγάνιστον, και αυτός ήμίν ή θεός παρέδειξε λόγος· «Τήν γάρ γλώτταν ούδεις δύναται άνθρώπων δαμάσαι» κατά τό ειρημένον (Ίακ. γ'. 8), «όρκων έλευθέραν την τών λόγων ποιώμεθα προφοράν· τότε γάρ, ει τι και παρελθειν άναγκάσαι καιρός, μείον έσται τό κατηγόρημα και μετριωτέραν έχει τό πταίσμα την γραφήν».

Διά τί ούν συνεχώρησεν ή Θεός έν τψ Π. Διαθήκη τούς όρκους; κατά την γνώμην του ιερού Θεοφυλάκτου και Οικουμενίου, διά νά έμποδίση τούς άτελείς Ιουδαίους από της όρκωμοσίας έπ' όνόματι τών ειδώλων και ψευδώνυμων θεών. Έπειδή δε άπεσοθήθη ήδη ή κίνδυνος της είδωλολατρείας, διά τούτο ούδε άνάγκη τούτων συχών όρκων. Άλλως τε ή πολυορκία γεννά ως έπί τό πλείστον

και την ψευδορκίαν και έπιτορκίαν, αίτινες άπηγορεύθησαν εν τῇ Π. Διαθήκῃ ἐπ' άπειλή θανάτου κατὰ τὰ προειρημένα.

Ἡ δὲ διαφορά τῆς έπιτορκίας και ψευδορκίας συνίσταται εἰς τοῦτο, ὅτι ἡ μὲν ψευδορκία ἀναφέρεται εἰς τὸ παρελθόν, ἡ δὲ έπιτορκία εἰς τὸ μέλλον. Α. χ. ἡ ἐναγόμενος βίαν ἀρνήται τὸ ὑπὸ τοῦ ἐνάγοντος ἀπαιτούμενον και ὁμολογεί ὅτι δὲν ἔλαβεν, ἐν φ' εἶχε λάβει, ψευδορκεῖ.

Ὁ δὲ μάρτυς, ἀφοῦ ὁμολογῇ ὅτι θὰ εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐάν μὴ εἴπῃ ἀλλὰ ψευδομαρτυρήσῃ, τότε έπιτορκεῖ.

Ἐπίσης οἱ ὑπουργοὶ τοῦ Κράτους και λοιποὶ λειτουργοὶ και ὑπάλληλοι, ὅσοι θεσπιστοὶ μὲν ἐνέγκως ὅτι θὰ ὑπηρετήσωσι πιστῶς, καταχρῶνται δὲ τῆς ἐξουσίας αὐτῶν, έπιτορκοῦσιν. Ὡστε ἡ ἐπανάληψις τῆς καταχρήσεως οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν εἰ μὴ ἐπανάληψις τῆς έπιτορκίας. Πολυπλασιαζόμενων τοίνυν τῶν καταχρήσεων, πολυπλασιαζόνται και αἱ έπιτορκίαι, ἐπιβαρύνονται δὲ αἱ πειναί, μέχρις οὗ ἡ έπιτορκία θεωρεῖται ἄσφατος ὑπὸ τοῦ δρεπάνου τῆς ἀράς, ὅπου εἶδεν ὁ Προφήτης.

Ἐπάρχει δὲ και ἕτερον εἶδος ὄρκου ἔμμεσον, καθ' ὃ ὁ ὁμνῶν, ἀντὶ τῆς καλῆς εἰς μαρτυρίαν τὸν Δημιουργόν, καλεῖ τὰ δημιουργήματα, εἶον τὸν οὐρανόν, τὴν γῆν, τὴν Ἱερουσαλὴμ κλπ. Καὶ τὸν μὲν ἔμμεσον τοῦτον ὄρκον ἀπαγορεύων ὁ Κύριος ἐν τῇ ἱερῇ Βιβλίῳ λέγει:

Ἄγω δὲ λέγω ὑμῖν μὴ ὁμῶσαι ὄλους μῆτε ἐν τῷ οὐρανῷ, ὅτι θρόνος ἐστὶ τοῦ Θεοῦ μῆτε ἐν τῇ γῇ, ὅτι ὑποπόδιόν ἐστὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ μῆτε εἰς Ἱερουσαλὴμ, ὅτι πόλις ἐστὶ τοῦ μεγάλου Βασιλέως. (Ματθ. ε'. 35)

Τὸ δὲ τελευταῖον εἶδος τοῦ ὄρκου συνίσταται εἰς τὸ καταραῖσθαι ἑαυτὸν και ἀναθεματίζειν, καθὼς τινες τῶν χυδαίων ὁμνῶντες λέγοντες: ἐάν ψεύδωμαι, νὰ χωλωθῶ ἢ νὰ γκαβαθῶ ἢ νὰ στραβωθῶ... κλπ.

Ἀλλὰ και τοῦτον τὸν ὄρκον ἀπαγορεύων ῥητικῶς ὁ Κύριος, λέγει:

Ἄμῃς ἐν τῇ κεφαλῇ σου ὁμολογῇ, ὅτι οὐ δύνασαι μίαν τρίχα λευκὴν ἢ μέλαιναν ποιῆσαι. (Ματθ. ε'. 36)

Κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ Βυβαγγελικοῦ τούτου ῥητοῦ, συμπεραίνεται ὅτι ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ αὐτοῦ και ἐπὶ ψεύδει ὁμνῶν καθίσταται ἐνοχος τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἀράς ἧτοι ποιηῆς, εἰς ἣν καταδικάσεν ἐκ τῶν προτέρων ἑαυτὸν ἐπίσης και ὁ ἐν τοῖς ἄλλοις μέλεσιν ὁμνῶν.

Μεταβῶμεν ἤδη εἰς τὰς παθολογικὰς ποινὰς τῆς έπιτορκίας και ψευδορκίας.

Ἡ παράδοσις δικασιάζει πολλὰ ἀνέκδοτα ψευδορκιῶν, αίτινες ἐπήνεγκον τὸν θάνατον τοῦ ψευδορκήσαντος, ὅτι μὲν αὐθαρεῖ, ὅτι δὲ μετὰ τινος ἡμέρας ἢ ἑβδομάδας εἴτε μῆνας, ἐνοεῖται, τοῦ παθολογικοῦ σπέρματος τοῦ θανάτου συλλαμβανόμενου αὐθημερόν χρονίως τέτρεται ἡμέραν τινὰ τὸν θάνατον, συν φθὰ τῇ μαρτυρίᾳ τοῦ Ἀποστόλου: Ἡ δὲ ἀμαρτία ἀποτελεσεῖσά ἀποκτεῖ θάνατον. (Ἰακ. α'. 15)

Διὰ τοῦτο και ὁ Χρυσορρήμιος εἶπεν: «Οὐχ οὕτω κεντῆ ἕλιφος ὡς ὄρκου φύσις, οὐχ οὕτως ἀναίρει μάχαιρα ὡς ὄρκου πληγή.

Ὁ ὁμῶσαι, κὰν δόξῃ ζῆν, ἤδη τετελεῦτηκε και τὴν πληγὴν ἐδέξατο.

Κατὰ τὴν μαρτυρίαν δικαστοῦ τινος διάδικος ψευδορκήσας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου παρεφρόνησεν. Ἐτερος δὲ ψευδορκήσας μεθ' ὄλους τὰς προτροπὰς τοῦ δικαστοῦ ἵνα ἀπέχῃ ὡς ἄδικος, ἀπέθανεν ἐξερχόμενος τῆς πύλης τοῦ δικαστηρίου.

Ἐγνώρισται δὲ οὗ τυφλός, εἰς ὃν ὁ μὲν εἶχεν ἀπολέσει τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ καθ' ἣν ἡμέραν ὤμοσεν ἐπὶ ψεύδει ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ὁ δὲ ἕτερος καθ' ἣν ἡμέραν ἐπήγαγεν ὄρκον εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ ἐπίσης ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

Δημηρχικός ἱατρός προσεβλήθη ὑπὸ ἀποπληξίας θανατηφόρου καθ' ἣν ἡμέραν ἐπιώρκησεν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Βυβαγγελίου ἐν τῇ δικαστηρίῳ. Ἄλλος δὲ ἱατρός προσεβλήθη ὑπὸ πνευμονίας θανατηφόρου συνεπέλα παρομοίως έπιτορκίας.

Ἐπειδὴ δὲ οἱ δημηρχικοὶ ἱατροὶ ὑποχρεοῦνται ὑπὸ τοῦ νόμου ἵνα ὁμνῶσι πολλάκις τοῦ ἔτους, κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν κακουργημάτων, ἅπερ συμβαίνουσιν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ περιφερεῖς, πᾶντοί: δὲ δυστυχῶς μεταξὺ αὐτῶν οἱ ἐπιστάμενοι τὴν σοβαρότητα τοῦ ὄρκου και τὸ ἄλλοριον τῆς έπιτορκίας, διὰ τοῦτο πολλοὶ ἐξ αὐτῶν πίπτουσιν ἄσφατος ὀμματα τῆς ἀγνοίας και ἀκηθίας αὐτῶν.

Ἡ κατάρα τῆς έπιτορκίας εἶνε τοσοῦτον βαρεῖα, ὥστε ἀδυνατεῖ πολλάκις νὰ βαστάσῃ ὁ έπιτορκος μόνος τὸ βάρος αὐτῆς: διὰ τοῦτο ἡ θεία Δίκη διανέμει αὐτὸ και εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ, κατὰ τὸν νόμον τῆς κληρονομικότητος τῶν παθολογικῶν αἰτιῶν και τραδικήσεων ἕκαστος ἐκ τῶν γονέων εἰς τὰ τέκνα και συναρὰ τῇ ἐννοίᾳ τῆς Β'. ἐντολῆς τοῦ Δεκαλόγου α... Ὅτις ἀπειθεῖς ἀμαρτίας πατέρων ἐπὶ τέκνα μέχρι τρίτης και τε τάρτης γενεᾶς τοῖς μισοῖσι με και ποῖων ἔλεος εἰς χιλιάδας τοῖς ἀγαπῶσι με και φυλάσσωσι τὰ προστάγματά μου.

Ἰδοὺ διατί οἱ συχνὰ έπιτορκοῦντες ἢ ψευδορκοῦντες εἶνε ἄτεκνοι, ἢ πολύτεκνοι μὲν, ἀλλὰ βραχυτάτη ἢ ζωὴ τῶν τέκνων αὐτῶν, ἄσφατος: ἀποθησκόντων. Συμφερεῖ δὲ αὐτοῖς ὑπὸ ἠθικοθρησκευτικῆν ἐποψίν ὁ ἄσφατος οὗτος θάνατος: διότι, ἐάν περναθῇ ἡ ζωὴ αὐτῶν, τότε ὡς ἐκ τοῦ κακοῦ παραδείγματος τῶν γονέων αὐτῶν, ὅσῃτον ἢ βραδίον θὰ ἀφομοιωθῶσι και τὰ τέκνα πρὸς τοὺς έπιτορκοὺς αὐτῶν γονεῖς κληρονομοῦντες και τὴν αἰώνιον κόλασιν.

Δύο συζύγων πολυόρκων και έπιτορκων τὰ τέκνα ἔζων μέχρι τοῦ ἑβδόμου μόνου μηνός, ὅποτε ἀπέβησκον πρὶν νὰ συμπληρώσωσι τὸ ἔτος, ἀφοῦ ἔδασανίζοντο ὀδυνηρῶς.

Ἐνας πολυόρκος και έπιτορκος ἑβδομηκοντούτης, ὅπῃρξε πατήρ και πάππος δεκαπέντε τέκνων και ἐγγόνων ἄσφατος ἀποθανόντων.

(ἔπεται τὸ τέλος)
Γ. ΕΥΓΕΝΙΔΗΣ
Ἱατρός και Ἐπίτης

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΣΥΝΤΟΜΟΣ
ΒΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ
ΥΠΟ
ΜΙΧΑΗΛ Ι. ΓΑΛΑΝΟΥ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΤ'.

Κἀέμμενον

«Και εὐθὺς ἠνάγκασε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον και προάγειν εἰς τὸ πέραν πρὸς Βηθσαϊδάν, ὡς αὐτὸς ἀπολύσει τὸν ὄχλον και ἀποταξάμενος αὐτοῖς ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσευξασθαι. Καὶ ὀψίας γενομένης ἦν τὸ πλοῖον ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης, και αὐτὸς μόνος ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ ἰδὼν αὐτοὺς βασανιζομένους ἐν τῷ ἐλαύνειν ἦν γὰρ ὁ ἄνεμος ἐναντίος αὐτοῖς: και περὶ τετάρτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἔρχεται πρὸς αὐτοὺς περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, και ἤθελε παρελθεῖν αὐτούς. Οἱ δὲ ἰδόντες αὐτὸν περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης: ἐδῶξαν φάντασμα εἶναι, και ἀνέκραξαν: πάντες γὰρ αὐτὸν εἶδον και ἔταράχθησαν. Καὶ εὐθὺς ἐλάλησε μετ' αὐτῶν και λέγει αὐτοῖς: Ὁραεῖτε, ἐγὼ εἰμι, μὴ φοβεῖσθε. Καὶ ἀνέβη εἰς τὸ πλοῖον πρὸς αὐτοὺς, και ἐκάθισεν ὁ ἄνεμος: και ἴλιαν ἐκ περισσοῦ ἐν ἑαυτοῖς ἐξίσταντο και ἰθαύμαζον. Οὐ γὰρ συνῆκαν ἐπὶ τοῖς ἄρτοις, ἀλλ' ἦν αὐτῶν ἡ καρδία πεπωρωμένη.

Και διαπεράσαντες ἀπῆλθον ἐπὶ τὴν γῆν Γεννησαρέτ και προσωμίσησαν. Καὶ ἐξεληθόντων αὐτῶν ἐκ τοῦ πλοίου εὐθέως ἐπιγόντες αὐτὸν περιέδρακον ὄλον τὴν περίχωρον ἐκείνην και ἤρξαντο ἐπὶ τοῖς κραθβάταις τοὺς κακῶς ἔχοντας περιφέρειν ὅπου ἤκουον ὅτι ἐκεῖ ἐστὶ και ὅπου ἐν εἰσπορεύετο εἰς κώμας ἢ πόλεις ἢ ἀγρούς, ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἐτίθεισαν τοὺς ἀσθενοῦντας και παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα κὰν τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ ἀψωνται: και ὅσοι ἐν ἤπτοντο αὐτοῦ, ἐσφύζοντο. (στ. 45—56).

Σύντομος ἐρμηνεία

Τὸ θαῦμα τοῦτο τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν πέντε ἄρτων και τῶν δύο ἰχθύων μέχρι τοῦ νὰ χορτάσων ἐξ αὐτῶν πέντε χιλιάδες ἀνθρώπων ἕκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς ἔλους τοὺς παρευρεθέντας και ἐξήγειρεν ὑπὲρ τοῦ Ἰησοῦ σφοδρὸν και ἀκράτητον ἐνθουσιασμόν. Καθὼς δὲ λέγει ὁ Βυβαγγελιστῆς Ἰωάννης, οἱ ὄχλοι ἔλεγον, ὅτι αὐτὸς ἦτο ἀληθινὸς ὁ ἀποσταλεῖς εἰς τὸν κόσμον Μεσσίας, και ἔσχε διαζὸν νὰ τὸν ἀνακηρύξωσι θέλοντα και μὴ βασιλεῖα τῶν Ἰουδαίων. Ὁ πάθος οὗτος εἶχε μεταδοθῆ και εἰς τοὺς δώδεκα μαθητὰς, οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς παραδόσεώς του ἐνόμιζον περὶ αὐτοῦ ὅτι ἦλθε διὰ νὰ ἀναστήσῃ εἰς τὴν Σιών τὸν θρόνον τοῦ Δαυὶδ. Ὁ Ἰησοῦς λοιπόν, ὁ ὅποιος ἤθελε νὰ προλάβῃ τοιοῦτο κίνημα τοῦ λαοῦ, ἠνάγκασεν ἀμέσως τοὺς μαθητὰς του νὰ ἐμβῶσιν εἰς τὸ πλοῖον και νὰ ὑπάγουν εἰς τὸ ἀντικρὸν δυτικὸν μέρος τῆς λίμνης Γεννησαρέτ, πρὸς τὴν Βηθσαϊδάν, τοῖς εἶπε δὲ ὅτι θὰ ἤρχετο και αὐτὸς νὰ ταῦς εὐρῇ, ἀφοῦ ἀπέλυε τὸν ὄχλον.

Και οἱ μὲν μαθηταὶ ἀνεχώρησαν καθὼς τοὺς διέταξεν· ἀφοῦ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἀπέλυσε τοὺς ὄχλους, ἐπέγηγε πρῶτον εἰς τὸ ὄρος, διὰ νὰ προσευχηθῇ: θέλων νὰ μᾶς δείξῃ τοιοῦτοτρόπως ὅτι, ἀφοῦ κἀμῶμεν καλὸν τι κατόρθωμα, δὲν πρέπει νὰ μένωμεν πλησίον τῶν λαϊκῶν θορύβων, οἱ ὅποιοι ὑποτρέφουν τὴν φιλοδοξίαν και τὴν ὑπερηφάνειαν, ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ ἀποσυρῶμεθα κατὰ μόνας και νὰ προσευχῶμεθα, διὰ νὰ μένωμεν εἰς τὴν ταπεινοφροσύνην και ἐξακολουθῇ τοιοῦτοτρόπως νὰ μένη μαζί μας και ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν δὲ ἐβράδυσσε, τὸ πλοῖον, τὸ ὅποῖον ἔφερε τοὺς μαθητὰς, ἦτο εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης: ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔμενε μόνος του εἰς τὴν ξηρὰν. Ἐπροχώρησε δὲ ἡ νύξ και τοὺς ἔβλεπε νὰ βασανίζονται κωπηλατοῦντες: διότι ὁ ἄνεμος ἦτο ἐναντίος: και κατὰ τὴν τετάρτην φυλακὴν, ἦτοι μεταξὺ τῆς τρίτης και ἔκτης πρωινῆς ὥρας, πρὶν ἀκόμη χαραεῖν, ὁ Ἰησοῦς: ἐπήγαγεν πρὸς αὐτοὺς περιπατῶν ἐπάνω εἰς τὴν θαλάσσαν και ἐπροχώρει: νὰ τοὺς προπεράσῃ ἀπὸ τὰ πλοῖα. Οἱ δὲ μαθηταί, καθὼς εἶδον αὐτὸν νὰ περιπατῇ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν, ἀλλ' ἐνόμισαν ὅτι ἦτο φάντασμα, και καταληφθέντες ὄλοι ἀπὸ σφοδρῶν ταραχῆν, ἀνεκραύχασαν. Ὁ Ἰησοῦς τότε ἀμέσως ὤμιλησε πρὸς αὐτοὺς και τοῖς εἶπε: Ὁραεῖτε, ἐγὼ εἰμαι, νὰ μὴ φοβεῖσθε. Καὶ διευθυνθεὶς πρὸς αὐτοὺς ἀνέβη εἰς τὸ πλοῖον, ἀμέσως δὲ ἔπασεν ὁ ἄνεμος. Οἱ δὲ μαθηταί, ἰδόντες τὴν ἀπότομον ἐκείνην γαλήνην, ἐξεπλάγησαν ὑπερβολικῶς, και ἐξέφραζον ἀναμεταξύ των τὸν πολλὸν αὐτῶν θαυμασμόν. Διότι δὲν εἶχον ἐνοήσει ἀκόμη ὅποιός τις ἦτο ὁ Ἰησοῦς, οὐδὲ ἐκ τοῦ θαύματος τῶν ἄρτων. Τοῦτο δὲ, ἐπειδὴ ἡ καρδία των ἑσπερεῖτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τὴν θεῖαν χάριν και δὲν ἦτο τελείως καθαρὰ, πᾶγμα τὸ ὅποιον ἕκαμεν και τὸν νοῦν των νὰ μὴ εἶνε καθ' ὀλοκληρίαν διαυγής. Μετ' ὀλίγον ὁμοῦ, ἀφοῦ συνῆλθον ἀπὸ τὴν πολλὴν κατὰπληξίν, ἐνεθυμήθησαν τοὺς λόγους, τοὺς ὅποιους ὁ Ἰησοῦς ἔλεγεν ἐνίοτε περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, και, καθὼς διηγεῖται ὁ Ματθαῖος, ἐλθόντες πρὸ τοῦ διδασκάλου των, τὸν ἐπροσκύνησαν λέγοντες: ἀληθινὰ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἀφοῦ δὲ διέπλευσαν τὴν λίμνην, ἦλθον και ἤρξαν πρὸς τὴν δυτικὴν παραλίαν, εἰς τόπον ὀνομαζόμενον γῆν Γεννησαρέτ, ὅπου ἕκαίτε ἄλλοτε ἡ κατεστραμμένη πλέον πόλις Γεννησαρ. Καὶ ἀφοῦ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ πλοῖον, ἀμέσως, μόλις ἐγνωρίσθη ἡ κηρὶς του, διεδόθη ἡ εἰδησις εἰς ὅλα τὰ περίχωρα: ὅπου δὲ ἐμάνθανον ὅτι ἦτο, κεννάως ἔφερον πρὸς αὐτὸν ἄρρωστους ἐπάνω εἰς κραθβάτους: και εἰς τὰ χωρία ἢ τὰς πόλεις ἢ τὰ ἀγροτικὰ μέρη, ἐνθα μετέβαιναν, ἐτοποθέτουσαν τοὺς ἀσθενεῖς εἰς τὰς ἀγοράς, ἀπὸ τὰς ὁποίας διήρχετο και τὸν παρεκάλουν νὰ ἐπιτρέψῃ τοῦλάχιστον ὅπως ἐγγίσωσι τὸ ἄκρον τοῦ φορματός του. Ἐκεῖνος, δὲ τοὺς ἀφινεν ἐλευθέρους, και ὅσοι τὸν ἤγγίζον ἔθεραπεύοντο.

ΙΩΣΗΦ ΑΛΠΗΙΟΝΙ

Γιαροῦ τῶν Παύλων Λέοντος II' καὶ Πίου I'.

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΣ

(Μετάρρσις ἐν τῆς πέμπτῆς ἐκδόσεως)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ 38).

Μεταξὺ τῶν περιφημοτέρων ψηλαφητῶν ὑλοποιήσεων δλοκλήρου τοῦ σώματος ὑφείλομεν ἰδιαίτερας νὰ σημειώσωμεν τὴν ἀναφερομένην ὑπὸ τοῦ διασήμου ἀγγλοῦ ἐπιστήμονος Crookes (1). Ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς συνεχῆ ἔτη τῆ συνδρομῆ καταλληλοτάτου μένιουμι, τῆς δεσποινίδος Cook, ὁ Crookes εἶδεν ἐμφανιζομένην καθ' ἐκάστην θελεκτικὴν γενιάδα, προσηνὴ καὶ οἰκείαν, ἡ ὅποια ἐλέγχετο Ἰνδιάννα, ἐφόρει πάντοτε λευκά, καὶ εἶχε τὴν κεφαλὴν κεκαλυμμένην μὲ κεκρόφλον. Ἐξήρχετο δὲ καὶ αὐτὴ ἀπὸ μικρῶν τι νέφους, τὸ ὅποιον κατ' ἀρχὰς κερήγετο ἐν τῆ μέσῃ τοῦ ὀριζήσαντος διὰ τὰ πειράματα διαματίου. Ἐν τῆ νέφει τοῦτοφ ἀπεκαλύπτοντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον γραμμικαὶ καὶ σχήματα συμπακνοῦμενα, ζωογονοῦμενα, χρωματιζόμενα, καὶ παρευθῆ; ἔβλεπέ τις μειδιῶν πρόσωπον, ὀφθαλμοῦ; λάμποντα; ἠδύνατο δὲ νὰ σίεθαι τὴν ἀναπνοὴν τοῦ στήθους καὶ τοῦ; παλμοῦ; τῆ; καρδίας.

Ἦνα καλῶ; βεβαιωθῆ; ὁ Crookes ὅτι τὸ ζῆνον τοῦτο πρῶτωπον ἦτο διάφορον τῆς μεσαζούσης, ἥτις τὸ ἐπεκαλεῖτο, ἐσημείωσε τὴν διαφορὰν τῶν ἀντικειμένων, τῆς κόμης, τοῦ σχήματος καὶ τοῦ πάχους τῶν χειρῶν, τῆς χροιάς τοῦ δερμάτος κ.τ.λ., προσέτι δὲ παρετήρησεν εἰς τὸν λαϊμόν τῆς μεσαζούσης; οὐλὴν τινὰ, τῆς ὀπίσθεν οὐδ' ἔχον; ἐφαίνετο εἰς τὸν λαϊμόν τοῦ φάσματος. Καὶ διὰ νὰ βεβαιώσῃ ἐντελῶ; τὴν πραγματικότητά τῆς ὀπτασίας ὁ Crookes, ἐφατογραφεύσεν αὐτὴν πλειστασίαι, τὴν ἐστηθοκόπησεν, ἠρίθμησε τὰς ἀναπνοὰς τῆς καὶ τοῦ; παλμοῦ; τῆς καρδίας τῆς, καὶ ἔλαθεν ἐπὶ θερμομέτρου τὴν θερμοκρασίαν τῆς. Ἠδυνήθη ὡσαύτως, τῆ; συναίνεσιν τοῦ φάσματος, νὰ τὸ ἐναγκαλισθῆ; καὶ νὰ βεβαιωθῆ; ὅτι τὸ σῶμα; τοῦ ἦτο πλήρες ζωῆς, μὲ σάρκα καὶ μὲ ὄστα.

Κατὰ τὴν ἡμέραν ἡ ὀπτασία διελέγχετο ἐλευθέρως μὲ τὴν κυρίαν Crookes, ἀνεστρέφετο οἰκείως μὲ τοῦ; ὑπηρετάς, καὶ ἐπαίζεν εἰς αἰώραν (κεῖνιαν) μὲ τὰ παῖδια. Ἄλλ' ὅτε προσήγγιζεν ἡ νύξ, ἡ ἐνίοτε καὶ τὴν ἡμέραν, ἡ μυστηριώδης νεῆνις ἐξφανίζετο ἀποτόμως, χωρὶς νὰ δύνα-

(1) Σ. Μ. Ὁ William Crookes, περιφανέστατος φυσικὸς καὶ χημικὸς, ἐγεννήθη ἐν Λονδίῳ τὸ 1832. Εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν διορίσθη ἀναπληρωματικὸς καθηγητῆς τοῦ Βασιλικοῦ Λυκείου. Τὸ δὲ 1855 διορίσθη καθηγητῆς τῆς Χημείας; εἰς τὸ ἐπιστημονικὸν Λύκειον ἐν Chester. Ἰπῆρξεν ὁ Crookes καὶ ἰδρυτῆς καὶ διευθυντῆς ἐπιστημονικῶν περιοδικῶν, ἠτύχησε δὲ νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ μελετήσῃ τὸ θάλλιον, νὰ ἐπινοήσῃ διὰ τοῦ; σοδίου νέον μέθοδον διαχωρισμοῦ τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ; ἀργύρου ἐκ τῶν μεταλλευμάτων κ.τ.λ. Ἀσχολήθει; δὲ καὶ περὶ τὰ φαινόμενα τοῦ πνευματισμοῦ ἀνεκάνεωσε τὰς ἐκζητήσεις του πρὸς τὴν Βασιλικὴν ἐταιρίαν τὸ 1874 δι' ἰδιαίτερον ὑπερμήμητος.

ται νὰ εἶπῃ τις πῶς καὶ πόθεν ἀπήλθεν. Ἐπειτα, ἡμέραν τινὰ, ἐδήλωσεν εἰς τὸν Crookes καὶ τὴν οἰκογενείαν του, ὅτι ἡ παρ' αὐτοῖς ἀποστολὴ τῆς; εἶχε λήξει. Καὶ ἐνῆ; ὁ Crookes κατεγίνετο νὰ παρηγορήσῃ τὴν μεσαζούσαν, ἥτις εἶχε λιποθυμήσει ἀκούσασα τὸν λυπηρὰν ταύτην εἴδησιν, ἡ νέα Ἰνδιάννα ἐξηφανίσθη, διὰ τελευταίαν φοράν. Καὶ οὐδέποτε πλέον τὴν ἐπανείδεν ὁ Crookes, οὐδ' ἔμαθέ τι περὶ αὐτῆς.

Κατὰ τοῦ; τελευταίους μῆνας τοῦ ἔτους 1905 πολλὰ ἰταλικὰ ἐφημερίδες, ἐν αἷς καὶ αἱ σπουδαιότεραι, ὑπηνίχθησαν νέαν τινὰ σειρὰν θαυμαστῶν φαινομένων, τὰ ὅποια προεβιάζουσι τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀντικειμένου τῆς ἡμετέρας μελέτης. Τὰ φαινόμενα ταῦτα δὲν δύναται τις νὰ ἀρνηθῆ; ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε; διότι ἡ πραγματικότητά των βεβαιούται διὰ τῶν βήτων μαρτυριῶν τοῦ Πανιερωτάτου Pasquale Bernardi, ἐπισκόπου Ruvo καὶ Bitonto, τοῦ Πανιερωτάτου J. Vaccaro, Ἀρχιεπισκόπου Bari, τοῦ ἐν Terlizzi ἀρχιδιακόνου Vallarelli, τοῦ ταμίου καὶ ἀντιπροσώπου τινός τῆς Bari, τῶν κ. κ. Carmarino καὶ Mellusi, τοῦ βαλδινοῦ πάστορος Vito Gareti, τοῦ δόκτορος Raphael Colugno, λατροῦ ἐν Ruvo, ἐνός συντάκτου τοῦ «Courrier des Pouilles», ἄλλων ἀξιολόγων μαρτύρων λεπτομερῶ; διερωτηθέντων ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ συντάκτου καὶ ἄλλων ἀρίστων μαρτύρων, οἵτινες μᾶ; ἔδωκαν ἰδιαίτερας πληροφορίας προφανοῦ; ἀληθῆ; πίστεις.

Τῶν παραδόξων τούτων γεγονότων μέλλομεν ν' ἀναφέρωμεν τινὰ ἐνταῦθα. Χρονολογοῦνται δὲ κατὰ τὸ ἔτος 1901 καὶ ἀναφέρονται εἰς τὰ τέκνα τῆς οἰκογενείας Pansini. Ἐσπέραν τινὰ ὁ μικρὸς Ἀλφρέδος, ἡλικίας τότε 7 ἐτῶν περίπου, μέλλων νὰ παραστῆ; εἰς πνευματιστικὴν τινὰ συνεδρίασιν, κατελήφθη ἀπροόπτως ὑπὸ νόρκης τινός, ἥτις καὶ ἀκολούθως πολλάκις τῶ; ἐπισυνέβη. Κατὰ τινὰς δὲ τῶν περιόδων ταύτων τὸ παιδίον ὠμίλει μὲ φωνὴν ἀουνήθη ὡς ἀληθῆς βήτωρ, καὶ ἐνίοτε εἰς γλώσσα; τὰς ὅποιας ἠγύοει καθ' ὀλοκληρίαν, ἑλληνιστί, λατινιστί, γαλλιστί; ἢ καὶ ἀπήγγειλλε χωρὶς κανέν λ' ἦος; ὀλοκληρὰ ἔσματα ἐκ τῆς Θείας Κοιμωδίας.

Ἐσπέραν τινὰ κατὰ τινὰ τῶν περιόδων τούτων ὁ Ἀλφρέδος προεῖπεν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ τῆ; παρατεθῆ; καλὸν τι δεῖπνον. Καὶ πράγματι; ὅτε ἡ τράπεζα ἠτοιμάσθη δι' ὄλην τὴν οἰκογένειαν, εὑρέθησαν εἰς μίαν πιατέλλαν λουκάνικα πρῶτης ποιότητος, τὰ ὅποια οὐδεὶ; ἐκ τῆς οἰκογενείας εἶχε προμηθεύσει. Ὅτε δὲ ἡ μήτηρ τοῦ παιδίου τὸ ἐπῆγεν εἰς τὴν κλίνην του, εὑρέθησαν ἐπ' αὐτῆς; μία μελόπητα καὶ διάφορα ἄλλα γλυκύσματα.

Ἐισαχθεὶς κατὰ συμβουλήν τοῦ ἐπισκόπου Bernardi εἰς τὸ ἐν Bitonto (1) μικρὸν ἱεροσπουδαστήριον ὁ μικρὸς Ἀλφρέδος διήλθεν ἔτη τινὰ ἐντελῶ; ἡσυχῶ. Ἄλλὰ καὶ τότε ἐπέδειξε ἰδιάζοντά τινὰ φαινόμενα. Ὅτε τὸν παρε-

(1) Σ. Μ. Πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ἐπαρχίαν Bari τῆς Ἀπουλίας μὲ κατοίκους 26.500.

τῆρ τις σχηματίζων εἰς τὸν νοῦν του ἐρώτησιν τινὰ, ὁ μικρὸς Ἀλφρέδος ἀμέσως ἔγραψεν ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην. Εἰς ἡλικίαν 10 ἐτῶν ὁ Ἀλφρέδος ἀφῆκε τὸ ἐκπαιδευτήριον καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν οἰκογενείαν του. Ἦντε δὲ συνέβησαν νέα φαινόμενα δι' αὐτοῦ τοῦ ἴδιου καὶ τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ του Παύλου, ἡλικίας 8 ἐτῶν.

Τὰ δύο παῖδια εὑρίσκοντο ἡμέραν τινὰ εἰς Ruvo (2) κατὰ τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς πρωῆς; εἰς δὲ τὰς 9 καὶ 30' μυστηριωδῶ; καὶ ὑπερφυσικῶ; εὑρέθησαν εἰς τὴν Molletta (3) ἔμπροσθεν τοῦ μοναστηρίου τῶν Καπουκίνων.

Ἦμέραν τινὰ ἡ οἰκογένεια Pansini περὶ τὴν ἡμισίαν μετὰ μεσημβρίαν ἠτοιμάζετο νὰ γευματίσῃ; ἔστειλαν δὲ τὸν μικρὸν Παῦλον διὰ νὰ ἀγοράσῃ οἶνον. Ἐὸ παιδίον ματαίως ἀνεμένετο ἐπὶ ὀλοκληρὸν ἡμισίαν ὥραν; ὅτε καὶ ὁ ἀδελφός του Ἀλφρέδος ἐξηφανίσθη ὡσαύτως ἐν ἀκαρεῖ. Καὶ εἰς τὴν μίαν μ. μ. τὰ δύο παῖδια εὑρέθησαν ἐν τῆ; θαλάσῃ ἐπὶ τινος πλοίου πλησίον τῆς Barietta (4) διευθυόμενα πρὸς τὴν Trinitapoli (5). Περσεβισμένα ἤρχισαν νὰ κλαίωσιν εἰς τρόπον ὅστε ὁ πλοίαρχος ἔστρεψε τὸ πηδάλιον καὶ τὰ ἀπεβίβασεν εἰς τὴν ξηρὰν εἰπόν; ὅτι ἀγνωστός τις ἐπέβησεν τὰ παῖδια εἰς τὸ πλοῖόν του καὶ πλήρωσε τὸν ναυλόν των. Εἰ; δὲ ἐργάτης, ὁ ὅποιος τὰ συνήτησε κατὰ τὴν ἀποβίβασιν, τὰ ἐκάνεφεν εἰς Ruvo; ὅπου ἔφθασαν τὴν ἴδιαν ἡμέραν εἰς τὰς 3 καὶ 30' μ. μ.

Τὰς ἐπομένους ἡμέρας, πᾶν τοτε δὲ κατὰ τὸν ἴδιον ἀκαμαίον καὶ ἀνεξήγητον τρόπον, τὰ δύο παῖδια εὑρέθησαν ἀλληλοδιαδέχως; εἰς Bisceglie (6) εἰς Gios vinazzo, εἰς Mariotia, εἰς Terlizzi; ἐκ τῶν διαφόρων δὲ τούτων τόπων ὠδηγήθησαν εἰς Ruvo ἔτε δι' οἰκογενειακῶν φίλων, εἶτε κατὰ πρόνοιαν τῶν ἐπιτοπιῶν ἀρχῶν. Ἦμέραν τινὰ, εἰς τὴν 1 καὶ 35' λεπτά μ. μ., τὰ δύο παῖδια ἦσαν εἰς Ruvo, μετὰ 10' δι; λεπτά εὑρέθησαν εἰς τὴν πόλιν Trani ἔμπροσθεν τῆς θύρας τοῦ αἴκου ἐνός τῶν θείων των, τοῦ κυρίου Maggiore. Ὁ Ἀλφρέδος ἦτο εἰς κατὰστασιν ὑπνωτικὴν. Ἐρωτηθεὶς δὲ ἀπῆν τῆσεν ἐξαίρετα εἰς παντοειδῆ; δυσκόλους ἐρωτήσεις ἐπὶ παρουσίᾳ πολυαριθμῶν μαρτύρων.

Μεταξὺ δὲ ἄλλων ἀνήγγειλεν ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν πατρίδα του τὴν ἐπαύριον ὡς ἐσκόπει ἡ θεία του, ἀλλὰ μετὰ 15 ἡμέρας. Ἦν ἐπαύριον ὁ ἵππος τοῦ Maggiore εὑρέθη ἀσθενής, ἡ δὲ θεία τῶν παιδίων ἐμίσθασεν ἄλλον ἵππον, διὰ νὰ ἐπιναφέρῃ τοὺς ἀνεψιούς

(2) Πόλις τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν ἴδιαν καὶ αὐτὴ ἐπαρχίαν μὲ 18.050 κατοίκων.

(3) Καὶ αὕτη εἰς τὴν αὐτὴν περιοχὴν τῆς Ἀπουλίας μὲ 30.446 κατοίκων ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους.

(4) Πόλις τῆς μεσημβρινῆς Ἰταλίας μὲ 46.000 καὶ μὲ λιμένα ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ.

(5) Καμὸπολις τῆς ἐπαρχίας Foggia παράθιος εἰς τὴν λιανοθάλασσαν τῆς Μαργαρίτας τῆς Σαβοῆας μὲ 6.000 κατοίκους.

(6) Παραθαλάσσιος πόλις τῆς Ἰταλίας καὶ αὕτη, ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ. Καὶ αἱ ἄλλαι δὲ πόλεις ἐν Ἀπουλίᾳ τῆς Ἰταλίας καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Bari.

τῆς; εἰς Ruvo. Ἄλλὰ τὰ παῖδια, μόλις ἀποδοθέντα εἰς τοῦ; γονεῖς των, ἔγιναν ἄφαντα ἐν νέου καὶ μετὰ τινὰ λεπτά ἐπανῆλθον εἰς Trani. ὠδηγήθησαν δὲ καὶ πάλιν εἰς Ruvo, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἔγιναν ἄφαντα καὶ εὑρέθησαν τώρα εἰς Bisceglie. Ἐνταῦθα αἱ ἀρχαί, μὴ θέλουσαι νὰ ἀντιπαλαίωσι πρὸς ἀνωτέρας δυνάμεις, τὰ ὠδήγησαν εἰς Trani, ὅπου ἔμειναν μέχρι τῆς παρελεύσεως τῶν 15 ἡμερῶν.

Καταβορυθηθεῖσα ἐκ τῶν γεγονότων τούτων ἡ μήτηρ τῶν δύο παιδίων ὠδήγησεν αὐτὰ πρὸς τὸν πανιερώτατον Bernardi παρακαλέσασα αὐτὸν ὅπως εἰσαγάγῃ καὶ πάλιν τὸν Ἀλφρέδον εἰς τὸ μικρὸν ἱεροσπουδαστήριον. Ἄλλ' ἐνῆ; ὁ ἐπίσκοπος καὶ ἡ μήτηρ συνδιελέγοντο, ἦσαν δὲ κεκλεισμένοι εἰς αἱ θύραι, τὰ δύο παῖδια ἔγιναν καὶ πάλιν ἄφαντα εἰς τὴν στιγμὴν; τὰ περισσώτερα ἐκ τῶν ἐξαίρετικῶν τούτων φαινομένων ἐθεωαῖωθησαν ἡμῖν, ὡς ἦδη εἶπομεν, ὑπὸ πολλῶν μαρτύρων; ἀλλὰ καὶ ὁ πανιερώτατος Bernardi εὐηρεστήθη νὰ μοι πέμψῃ πλήρη ἀφήγησιν, γραφεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀλφρέδου Pansini.

Ἦνε ἀρὰ γε ἀνάγκη νὰ προσβίσωμεν, ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις τῶν δύο ἀδελφῶν τὸ μάλλον ἐμπληκτικὸν καὶ ἀνεξήγητον εἶνε ἡ ἀκαρεῖα ἢ τοῦλάχιστον ἡ ταχίστη μεταθέσις τῶν σωμάτων τῶν δύο ἀδελφῶν διὰ μέσου ἀποστάσεων πολλῶν χιλιάδων μέτρων; (ἀκολουθεῖ)

ΑΚΤΙΝΕΣ ΘΕΙΑΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΖΟΦΟΝ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Ἐπιστολὴ πρώτη τοῦ καρατομηθέντος Ἰωάννου Α. Μαντουκά. Κυρίαν Χαρίκλειαν Ἰσπανικολάου, Σπάρτην. Φυλακαὶ Παλαμηδίου, Ναυπλίου τῆς 26 Σεπτεμβρίου 1905.

Εὐγενεστάτη καὶ ἐν Χριστῶ; ἀδελφῆ, χαίρε. Μετὰ δακρύων κλίνω γόνυ καρδίας πρὸς τὰ εὐγενῆ καὶ φιλόανθρωπα αἰσθήματα ὑμῶν, καὶ διὰ μνημόσυνον τῶν ἀποθαμμένων σας παρακαλῶ νὰ κάμετε ἔλκος εἰς ἐμὲ τὸν ἄθλιον κατὰδικον, ὁ ὅποιος δὲν ἔχω κανένα, καὶ μόνον τὰς ἐλπίδας μου ἔχω εἰς τὸν Ἰψιστον Θεόν. Ἐπειδὴ εἶδα τὸ ἄνομά σας εἰς τὰ ἱερὰ βιβλία νὰ εἶσθε συνδρομήτρια τῶν θείων Γραφῶν, σὰς θεωρῶ ἀδελφὴν τοῦ Χριστοῦ, καθὼς μᾶ; τὸ λέγει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὅτι εἴμεθα ὅλοι ἀδελφοί. Μάθετε, ἐγὼ ἀναγινώσκω τὰ θεία καὶ ἱερὰ βιβλία τῆς ἐκκλησίας μας, καὶ εἶδον ἀπειρὰ θαύματα καὶ κλαῖω τὰς ἀμαρτίας μου. Καὶ ταῦτα τὰ ὀλίγα γράμματα ἐδῶ εἰς τὴν φυλακὴν τὰ ἔμαθα καὶ μὴ μὲ παρεξηγήσῃ; ἐὰν ἔχω καὶ κανένα λάθος. Λοιπὸν, κ. Χαρίκλεια, σὰς παρακαλῶ ἐν εἰνε δυνατόν καὶ δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ὅπως μοῦ στειλῆ; μίαν ἀλλαξιῶν ροῦχα καὶ ἅ; εἶνε καὶ παλῶ; νὰ σκεπασῶ τὰ μέλη μου καὶ προφυλαχθῶ ἀπὸ τὸ ψῦχος τοῦ χειμῶνος. Καὶ ἔχω πεποίθησιν εἰς τὸν Ἰψιστον Θεόν νὰ σὰς ἀνταμιψῆ; ἑκατονταπλάσια τὴν καλωσύνην ταύτην. Ἄλλὰ καὶ ἐγὼ

θά σᾶς εὐγνωμονῶ μέχρι θανάτου· καὶ ἐν ἀγάπῃ, μοῦ στέλλεις καὶ ἐν βιβλίῳ, τὸ ὅποιον λέγεται ἐπὶ Χριστῷ νικῶ». Κάμε ἓνα ἔλεος, ἀδελφὴ τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σᾶς ἀποστείλῃ καλὸν, ὡς λέγει τὸ θεῖον καὶ ἱερὸν Εὐαγγέλιον· ὅ,τι βάλλομεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν πτωχῶν θὰ εὐρωμεν εἰς τὴν παλάμην τοῦ Χριστοῦ. Ἔτερον δὲν ἔχω διατελῶ μὲ εὐκασιμὸν καὶ σᾶς χαιρετῶ ἐν Χριστῷ ὁ κατὰ δι-
κος Ἰωάννης Δ. Ματθεοῦκας θανατηφόρος. (ἦτοι εἰς θάνατον καταδικασμένος).

Εἰς τὸ προσεχὲς τὴν δευτέραν ἐπιστολήν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς πρὸς Κύριον μεταστάσεως τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου ἐτελέσθη ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸν Πατριαρχικὸν Ναὸν ἡ συνήθης Πατριαρχικὴ Χοροστασία κατὰ τὰ ἀπὸ ἐτῶν εἰθισμένα. Ἡ μὲν ἱερὰ δηλαδὴ εἰκὼν τοῦ Χρυσοστόμου ἐποθετήθη εἰς τὸν δεσποτικὸν θρόνον, ὁ δὲ παναγιώτατος Οἰκουμηνικός Πατριάρχης ἐχοροστάει ἐν τῷ παραθρόνῳ.

— Ἐν Ῥόδῳ ὁ φιλογενὴς δικηγόρος κ. Μίνως Βενετοκλῆς ἀνέλαθε νὰ οἰκοδομήσῃ κτίριον ἐξ 640 τετραγωνικῶν μέτρων πρὸς ἐγκατάστασιν τῆς ἐκεῖ κεντρικῆς ἑλληνικῆς σχολῆς, τὴν ὅποιαν σὺν τῷ χρόνῳ προτίθενται νὰ προσιβάσωσιν εἰς γυμνάσιον. Ἡ «Ἀνάπλασις» ἀπευθύνει πρὸς τὸν φιλόμουσον χορηγὸν τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήρια τῆς.

— Τὸ Δ. Ἰεθνικὸν Μ. Συμβούλιον ὥρισε μέλη τῆς πρὸς σύνταξιν τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Οἴκουμ. Πατριαρχείου διὰ τὸ 1908 ἐπιτροπείας τὸν Στεφ. Μητροπολίτην Πελαγονίας κ. Ἰωακείμ καὶ τοὺς ἀξιολύτους κ. κ. Π. Τσαούπογλου καὶ Μιχ. Σιφναῖον.

— Γνωσταί αἱ περὶ τὸν πατριάρχην Κύριλλον τὸν Λούκαριν ἐναντιολογίαι ἔξω καὶ ἡμετέρων θεολόγων καλλιστορικῶν. Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐγράψεν ἐπανειλημμένα φυλλάδια καὶ ὁ ἀρχιμ. κ. Ἰεζεκιήλ Βελανιδιώτης, ἐξ ἀφορμῆς δ' αὐτῶν μακρὰ ἐγένοντο συζητήσεις κατὰ τὰς τελευταίας συνεδρίας τῆς ἐν ταῖς Πατριαρχείαις Κωνσταντινουπόλεως συνεδριάζουσας Μεσαιωνολογικῆς Ἑταιρίας ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Στεφ. Μητροπολίτου Μαρωνείας κ. Νικολάου.

— Μὲ ἔλθῃ τὴν πανηγυρικὴν μεγαλοπρέπειαν ἐτελέσθη τὴν 23ην Ὀκτωβρίου ἡ ἑορτὴ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ ἀδελφοθέου καὶ πρώτου ἱερέως Ἱεροσολύμων ἐν τῷ ἐκεῖ πατριαρχικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου. Τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν ἐπετέλεσεν ἡ Α. Θ. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης Δακιμανός.

— Κατὰ τὴν ἐφετηνὴν ἐπίσημον ἐναρξίν τῶν μαθημάτων τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ, μετὰ τὴν ἐν τῷ ναῷ αὐτῆς τέλεσιν τῆς θείας λειτουργίας καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Στεφ. Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Ἐπιφανίου, ὁ Σχολάρχης ἀρχιμ.κ. Χρυσόστομος

Παπαδόπουλος ὁμίλησε διεξοδικῶς περὶ τῶν παιδαγωγικῶν ἀρχῶν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

— Ἐκ Λαμίας ὑπεβλήθησαν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον δύο καταγγελίαι κατὰ τοῦ Σ. ἐπισκόπου Φιλιππίδος κ. Θεοφίλου. Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἐκάλεσεν αὐτὸν δι' ἐγγράφου τῆς ὁπῶς ὑποβάλλῃ ἐγγράφων ἀπολογίαν εἰς ἕκαστον κεφάλαιον τῶν ἐναντίον του μνηύσεων. Πληροφορούμεθα, ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος ὑπέβαλε τὴν ζητηθεῖσαν ἀπολογία, δι' ἣς ἀρνεῖται τὴν βασιμότητα τῶν κατ' αὐτοῦ αἰτιάσεων προσέτι δὲ δι' ἑτέρου πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἐγγράφου του ὑποδεικνύει τοὺς διέποντας τὰς κατὰ τῶν ἐπισκόπων καταγγελίας κανόνας, θεωροῦντας ὡς μὴ ὑφισταμένην τὴν καταγγελίαν, ἐὰν δὲν συνοδεύῃ αὐτὴν ἐγγράφος δῆλωσις τοῦ καταγγέλλοντος ὅτι ἀναλαμβάνει ὑπ' εὐθύνην του τὴν ἀπόδειξιν τῶν κατηγοριῶν.

— Οἱ ἐν Λονδίῳ Ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες τοῦ 1908 θὰ γίνωσι κατὰ μῆνα Ἰουλίου, θὰ διαρκέσωσι δὲ ἐπὶ τρεῖς ἑβδομάδας.

— Οἱ Γερμανοὶ προσέθεσαν εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ναυτικῆς προϋπολογισμοῦ των τὸ ποσὸν τριῶν ἑκατομ. λίρων στερελινῶν, σκοπεύουσι δὲ νὰ ναυπηγήσωσιν ἐντὸς 6 ἐτῶν 16 πλοῖα ὅμοια πρὸς τὸ «Δρεδνώτ», τὸ μεγαλύτερον μέχρι τοῦδε πλοῖον τοῦ ἀγγλικῆς στόλου.

— Τὸ σχέδιον τοῦτο ταραττει πολὺ τὴν Ἀγγλίαν, ἡ δὲ ἀεκαπενθήμερος Ἐπιθεώρησις τοῦ Λονδίνου γράφει ὅτι ἡ Ἀγγλία οὕτω εὐδρασκεῖαι πρὸς τῆς οὐρανοῦ κατὰ τὰς ἐξ ὧν ἀναφέρονται κατ' ὄψιν τὴν ἱστορίαν τῆς.

— Ἦλθε χθὲς ἐν Ἀθήναις χάριν τῶν γάμων τῷ Πρίγκηπος Γεωργίου ὁ Πρίγκηψ τῆς Δανίας Βαλδεμάρ ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως Γεωργίου. Ἡ Α. Μ. μετέβη πρὸς ὑποδοχὴν του δι' ἐκτάκτου τραίνου μέχρις Ἐλευσίνος, εἰς δὲ τὸν ἐν Ἀθήναις σιδηροδρομικὸν σταθμὸν προσήλθον καὶ ὁ Διάδοχος Κωνσταντῖνος μετὰ τοῦ Πρίγκηπος Νικολάου.

— Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν ἐξελέγησαν οἱ κ.κ. Γ. Στρατούλης Πρόεδρος, Σ. Ζαχαρίας ἀντιπρόεδρος, Α. Ἀναστασιάδης γραμματεὺς, Γ. Κασδῆνης ταμίας. Σύμβουλοι δὲ οἱ κ.κ. Γ. Ἀκριβός, Π. Οἰκονόμου, Γ. Παμόνης καὶ Γ. Πασαμῆτρος.

— Ἐτελέσθη σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τῆς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν μνήμασον ἐπὶ τῇ ἐπιτελίῳ τοῦ θανάτου τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Περμαζόγλου.

— Διωρίσθη Τμηματάρχης τῆς Μέσης Ἐπαιδεύσεως ὁ κ. Καλοστύπης, Γενικὸς δὲ Γραμματεὺς καὶ Τμηματάρχης τῆς ἀνωτέρας ἐπαιδεύσεως ὁ κ. Καββαδίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καθὼς τὰ παιδία, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ.— Ὁ ἔρκος ὑπὸ Ἐποφῆ νομακῆν, ἠθικοθρησκευτικῆν καὶ ὑγιεινῆν, ὑπὸ Γ. Βύγενιδου ἱατροῦ καὶ ἀπέτου.— Ἐρικνεῖα εἰς τὸ κατὰ Μάρκονάγιον Εὐαγγέλιον, ὑπὸ Μ. Γαλανοῦ.— Ἰωσήφ Λαμπρόνι ὁ ὑπνωτισμὸς καὶ ὁ πνευματισμὸς— Ἀκτίνας θεαίαι ἀπὸ τὸν ζῶρον τῶν φυλακῶν.— Ποικίλα.

Τυπογραφεῖον: ΑΡΙΣΤ. ΔΙΔΑΛΗΣΜΑ